

Kuid kuhu jälle jõuigi aia kätte, ja
 siis Pieter läis jälle jõuma, aga
 väike Pieter watas aldis meele
 seda pääalt kui siis Pieter si-
 kama es lase ta teia wadatag
 wäik ütel temale: „Mis sa wäik,
 aga sa siit minn käest jüri
 ei saa, — kui sa õige jüri
 hakkab, fös mine roni selle fuu
 kumse atsa, mis sinu laza selle
 om, selle atsa om ütle kulle pe-
 ja paza fiken; wätkas, ja jõe-
 ära, aga ära sa fös jälle wana
 auli aigamiist kumle, wäit anna
 talle päp-paga kääwa päwle kui
 ta sinu ette wõnnu, tulebgi ikka
 Meie väike Pieter mõttel edimel
 kull sinna, ja kääwa; aga waima
 läis oma nälga ää punderfel
 selle fuu kumse atsa, ja kääwa

ka täiste ütle kulle pe- ja paza
 fiken; juba siit ta om kää walla
 et kulle pazege oma nälga ää
 anda, 3 jääl tuli wana kull kaku
 tem akse fikt, ja hakkas meie
 väikest Pieteri üge abitaate fuma
 üige palkema: — Ta lubas Pieterile
 ake tulla, kui tall teia kumige
 wana peas olema: — Ta meie
 Pieteri helie fös jätt ka kulle paze-
 putmata, ja läis nända fuma
 fukja kottuga kumse atsaft maho
 kui ta atsa oli wõnnu, — ta läis
 fuu Pieteri mainu ja hakkas jälle
 oma puid waima — aga siis
 Pieter hakkas jälle teia wõnnu
 ta ütel: „Kas aga nüüd mõis
 väikest Pieteri wä pöna fittikal
 fittikal nädalit jüri wana ei
 ole, — nüüd om ta kätt kulli